

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΡΑΞΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 29. Νοεμβρίου 17.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΣ Α. ΔΘ. ΜΑΨΟΜΜΑΤΗ.

1857.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΜΑΤΩΝ.

(Εκδίδεται κατά ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις παρά τῷ ἐκδότη, ὁδὸς Κυρίστου ἀριθ. 863.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρά τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτευούσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	4 30
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	"	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς	"	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἑξαμηνίαν εικοσάρια τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς τουρκικῆς λίρας	4.
Διὰ τοὺς ἐν Βλαχίᾳ προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ. αὐστρ.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἰουρίῳ Πολιτείᾳ προπληρωτέα λίρας ἀγγλ.	4.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρλος Ποτιὴν καθηγητὴ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐέλπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἰπιθυμοῦντα, οἰουδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορήματα εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμῆν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὕλην γραφικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδαισίας.

- Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
- Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
- Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
- Χειρουργικῆς.

Ἐπιδοτήματα καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημείαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν, τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτιὴν, εὕρισται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον ὁλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὥραιων εἰκονογραφιῶν — καὶ τιμᾶται, δεμένον ἀγγλιστί, εἰς δραχ. 9,50 — ἀδελτον 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἱστορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ ημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμῶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἑκατομμύριον ἑκαστον ἀντίτυπον.

Ὅτις δὲ ἤθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτιμον δραχ. 75 ἐξ ἀγορᾶς διαφόρων πρὸς αὐτῷ εὕρισκομένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει εἶχει δωρεάν ἐν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous.

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτιὴν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότη τοῦ Ἀβδηρίτου.

ΟΙ ΠΗΡΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἴδης ἀριθ. φυλ. 28.)

— Δὲν σᾶς λέγω ἐγὼ, ὅτι ὁ Γερονικόλας εἶναι ἄνθρωπος προβλεπτικός.

— Αἶ! τί νὰ κάμω, καὶ ἐγὼ ὁ ἄτυχος; ἀφοῦ δὲν εἶχα μοῖρα νὰ ἐλευθερωθῆ καὶ ἐμεῖ ὁ τόπος μου, πρέπει νὰ φροντίζω νὰ εὐχαριστῶ τοὺς αὐθένταις, ἀντὶ ὅπου ἤθελε νὰ εὐχαριστοῦμαι καὶ ἐγὼ, ὡσὰν πτωχὸς αὐθέντης, εἰς τὸ καλόβι μου.

— Καὶ ἀπὸ τί τόπο εἶσαι, Γερονικόλα;

— Ἀπὸ τὰ Γιάννενα παιδιὰ μου.

— Καλότυχος! ἀπὸ βασιλικὸ τόπο.

— Βασιλικὸ, παιδιὰ μου, μὰ ἡ σαλαβιά τοῦ Τούρκου μᾶς ἔκαμε νὰ ἀφήσωμε καὶ τόπο, καὶ ὅλα μᾶς τὰ ἀγαθὰ καὶ νὰ τρέχωμε στὰ ξένα καυμένα Γιάννενα! Εἶπε, καὶ τοῦ Γερονικόλα ὁ ὀφθαλμὸς ὑγράνθη καὶ τὸ ἦθος του κατέστη περίλυπον.

— Αἶ, ὕπομονή, Γερονικόλα, ἔχει ὁ θεός. Τί εἰσεύρεις κάμμιά φορὰ!

— Δόξα! νᾶχη ὁ θεός, παιδιὰ μου μὰ ἐγὼ δὲν θὰ ζήσω νὰ ἰδῶ τέτοια χαρὰ. Σὰν εἶδα ἐγὼ ν' ἀφήσωμε πρόπερσι τὸ Πέτα καὶ τὴν Καλαμπάκα, ἐνῶ τὰ εἶχαμε στὰ χέρια μᾶς, ἀπελπίστηκα — καυμένα Γερονικόλα, εἶπα δὲν εἶναι τῆς τύχης νὰ πάρῃς πίσω τὴν καλόβια σου. . .

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, μὴν ἀπελπίζεσαι! Ἀλήθεια, Προηγούμενε, πιε μιὰ, καὶ διηγήσου μᾶς τὴν σκηνὴν ἐκείνην τοῦ Πέτα, τὴν ὁποίαν μᾶς ὑπεσχέθης, τοῦλάχιστον νὰ μὴν νυστάζωμεν ἕως οὐ φέξῃ.

— Τίποτε, τίποτε! ἐγὼ τώρα δὲν ἔχω νοῦν, θέλω τὴν μάγισσα, τὴν μάγισσα!

— Καὶ ἐγὼ θέλω τραγούδια! τραγούδια, διασκέδασιν! — καὶ ὁ αἰσθηματίας ἱππότης ἤρχιζε νὰ τονίζῃ τὴν φωνὴν του μὲ τὸ — Τράλα, λά, λά, τρά. . . εἰς τὸν ἦχον τῆς Τραδιιάτας.

— Άα! συνεβόηθη ἕτερος, καὶ τέλος ἤρχησαν.
 Ἄς παύσουν τέλος ὄλα,
 Τὰ βάσανα τὰ πάθη
 Τοῦ ἔρωτος τ' ἀγκάθι
 Καὶ οἱ ἀναστεναγμοί.

...
 Τί μ' ὠφέλουν τὰ ρόδα
 Ποῦ ὁ κόσμος μοῦ χαρίζει;
 Ἡ μοῖρα μὲ ποτίζει
 Μὲ δάκρυα πικρά.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν! τραγοῦδι διὰ διασκέδασιν καὶ ὁ ἦχος τῆς
 Τραβιάτας ἦχος διὰ νὰ κλέη τις νεκρούς· ἐκτὸς μόνον ἂν εὐρισκώμεθα
 εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ δειπνα τῆς Λουκρετίας καὶ μᾶς ψάλλετε τὰ νεκρώ-
 σιμα.

— Αἶ, Προηγούμενε, αὐτὸ εἶναι διὰ νὰ μὴν λησμονῆς τὴν ὀγδόην
 ὄραν τῆς πρωῆς.

— Ὡ, καλότυχε Παπουλάκε, μήπως σκοπῆς νὰ μὲ προδιαθέσης διὰ
 τὴν μακαριότητα;

— Τίς οἶδε, φίλε μου ὁ ἄνθρωπος καὶ μάλιστα ὁ χριστιανός, πάν-
 τοτε πρέπει νὰ ἦναι ἔτοιμος, διότι οὐκ οἶδεν ὅποιαν ὄραν ἔρχεται
 ὁ πειράζων.

— Χα, χά! μὲ τὰ σωστά σου λοιπόν; μωρὲ κιαντό! μὴ ψάλλῃς
 κανὲν τραγοῦδάκι ἠρωϊκὸ, ἑλληνικὸ, ἀλλὰ κάθου καὶ ψάλλε μου τὸ
 μακαρία ἢ ὁδὸς . . . ὦ χαρᾶς το!

— Λοιπὸν βοηθῆτε, κύριοι, νὰ τοῦ τραγοῦδήσω ἓνα κλέφτικο.

— Ἔστω καὶ κλέφτικο.

—
 Κάτω στὸ βάλτο, στὰ χωριά,
 Ἄγραφα καὶ ξηρόμερο.

...
 Ἐκ' εἶν' οἱ κλέφτες οἱ πολλοί,
 Ὅλ' ἐνδυμένοι στὸ φλωρί. . .

— Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, μάλιστα ὑπέλαθεν ὁ Γερονικόλας, ὅστις [ἔρ-
 ριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὀλίγα κάστανα καὶ ὀλίγα καρύδια — αὐτὰ ἦσαν
 παιδιὰ μου, αὐτὰ σὰς φέρω.

— Ὡ, ὦ, Γερονικόλα, κρίμα! διατὶ νὰ μᾶς φέρῃς τέτοια κάστανα;
 δὲν βλέπεις, ὅτι ἦσαν ἔτοιμα νὰ βλαστήσουν;

— Καλὲ! δὲν μ' ἀφίνεις εἰς τὴ σκάσι μου; ἓνα χρόνον τώρα μέσα
 εἰς ἐκεῖνο τὸ ὑπόγειον καὶ δὲν ἐφύτρωσαν, καὶ τώρα . . . . .

— Τὰ καρύδια σου ὅμως εἶναι κενούρια, καὶ τόσῳ γερὰ, ὥστε,
 μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὕστερον ἀπὸ ὀλίγον καιρὸ ἀκόμη τὰ πωλεῖς, ἂν θέλῃς,
 δι' ἀρχαιότητας.

— Βέβαια! ἀρχαιότητας τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ Σκεντέρμπεης
 ἦτον ἀρχηγὸς τῆς Ἀχαικῆς συμμαχίας, καὶ ὁ Φίλιππος τῆς Γαλλίας
 ἐπρόκειτο νὰ συμπεθεριάσῃ μὲ τὸν ἰδικὸν μας τὸν Ἀγαμέμνονα.

— Χα, χά! ἐπιτυχῆς ἱστορικὸς ἀναχρονισμὸς! διότι χωρὶς ἄλλο,
 ὑπηρετῶν τότε καὶ ὁ Γερονικόλας τοὺς μεγάλους αὐτοὺς τῆς γῆς, τὰ εἶχε
 συνάξει ἐκ τῶν δειπνῶν αὐτῶν, καὶ τὰ ἐφόλαττε ἐν ὄρα ἀνάγκης, διὰ
 παρομοίας ὄρας.

— Καὶ τοῦ χρόνου κάστανα λοιπόν.

— Καὶ τοῦ χρόνου καρύδια! — τρά, λά, λά, τρά, λά, λά, ὦ, ἐνθυ-
 μήθην! ἀκούσατε τὸ βράκχικόν μου τραγοῦδάκι, τὸ ὅποιον ἔπασχα νὰ
 ἐνθυμηθῶ.

— Ἐλα εἶπέτο, διότι ἦλθεν ἡ ὄρεξις καὶ εἰς ἐμὲ νὰ σὰς διηγηθῶ ἐ-
 πεισώδιον τῶν ἐν Πέτα.

— Μὰ τὸ γένειόν σου, Προηγούμενε, τὸ ἀκούομεν τραγωδοῦντες.

— Ἄ, ὄχι, δὲν μ' ἀρέσει! διότι, ὅταν ἐγὼ διηγοῦμαι θέλω ὄλην σας
 τὴν προσοχὴν.

— Καθὼς καὶ ἐγὼ, θέλω, ἐνῶ τραγοῦδῶ νὰ μοῦ κρατῆτε τὸ ἴσον.

— Λοιπὸν καὶ τὸ ἴσο· τί θέλεις βέ ἢ λά;

— Ἐγὼ θὰ κάμνω τὸ δεύτερον, ὁ ἱππότης ἐδῶ αἰσθηματίας τὸ
 ὑψηλὸν καὶ σεῖς οἱ λοιποὶ τὸ χαμηλόν· ἀδιάφορον τώρα, ἂν θὰ ἦναι
 βέ, φά, σὸλ, ἢ φά, σὸλ, βέ· εἰς ὅν τινα τόνον τὸ ψάλλομεν, ἀδιάφορον·
 μήγαρι δὲν εἶναι τονισμένον εἰς τοῦ καθενὸς τὴν φωνήν, ἢ μήπως θὰ
 ἔχωμεν ἀκρατάς μουσικούς.

— Τώρα εἶναι ἀληθές, ὅτι δὲν ἔχομεν, ἀλλ' ἄμα ἀκουσθῆ ἡ φω-
 νή μας ἢ ἁρμονική, διόλου παράδοξον νὰ κάμωμεν καὶ καθύσον μᾶ-
 λιστα εἶμεθα σιμὰ τοῦ θεάτρου, μὰ τὴν ἀλήθειαν, φοβοῦμαι, μήπως ἡ
 συνοικία ὑποθέσῃ, ὅτι οἱ τραγοῦδισταὶ τοῦ θεάτρου δίδουν ἐσπερίδας
 καὶ αὔριον ἔχουν οἱ πτωχοὶ ἐπικρίσεις. . . . ! . . .

— Καὶ δὲν φοβεῖσαι μήπως αὔριον, τώρα ἀμέσως μᾶς καλέσῃ ἡ
 διεύθυνσις εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὡς διαταράξαντες τὴν τοικιακὴν ἡσυ-
 χίαν τινος. . . .

— Ἡ ἀστυνομία, λέγε, εἰς τὴν Διεύθυνσιν.

— Ὅπως σὰς ἀρέσει ἤτις ἐκλαμβάνουσά μας ὡς ἡδύφθογγα πε-
 τεῖνᾶ, μᾶς κλείσει μέχρι πρωῆς εἰς ἐν τῶν δωματίων τῆς, διὰ νὰ
 κλείσῃ μεθ' ἡμῶν συμφωνίας, ὅπως ψάλλομεν εἰς τὸ θεάτρον· ἐνῶ
 συγχρόνως διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς θὰ μᾶς κλείῃ τὸ στόμα, καὶ διὰ τῆς ἄλ-
 λης κρατοῦσα τὴν ἰσχύν τοῦ νόμου, θὰ δοκιμάζῃ ἂν παραφωνῶμεν.

— Καὶ ἂν παραφωνῶμεν, πρόσθεσε.

— Ἄκουσε ἐδῶ, σὲ καταλαμβάνω τί θέλεις νὰ εἶπῃς, ὑπέλαβε τὸ
 ἀκουσθῶν, πλὴν μόνον εἰς τοὺς ἱππότης δὲν γίνονται αὐτὰ.

— Βέβαια, έννοείται !

— Βέβαια, έννοείται' και μολαταυτα την προχθές αν δεν ετύγχανε εύσυνειδήτους ο στρατιώτης περίπολος, να διηγηθή ειλικρινώς την αλήθειαν, χάριν του μεθυσμένου εκείνου κλητήρος, ο σεβαστός Παπουλάκος και ο άγιος Προηγούμενος, ήθελον θερμάνει τὰ ύπόγεια τής καλής άστυνομίας, διανυκτερεύοντες εις συναναστροφήν των ποντικων.

— Και διατί ; πότε συνέβη τούτο και δεν εβρέθη εις τόν κύκλον των ίπποτων ;

— Την εσπέραν εκείνην, οτε ο εις εξ ύμων εύρίσκετο εις τας συνήθεις εκλείψεις του, ο δε επασχεν, ως μάς ειπεν, από φρικτήν ήμικρανίαν και μετέβη να κάμη έν μικρόν θερμόλουτρον' και ο τρίτος ειχε να γράψη την συνήθη εκτεταμένην αλληλογραφίαν του, προς τους Αντίποδας . . . . ήμεις δε μείναντες μόνοι και χωρις λεπτό, αφού εβεβαιώθημεν, οτι και ο ζυθοπώλης αναγνωρίζει τόν ίπποτικόν χαρακτήρα μάς και πιστώνει τὰ αξιώτιμα ύποκείμενά μάς με ήμισείαν δωδεκάδα φιαλών ζύθου, και ελίγον χοιρομήριον διά στήλωμα του στομάχου, κατευθυνόμεθα οικιαδς περι την ένδεκάτην τής νυκτός, και ως ήτον επόμενον, ελαλούμεν ο εις προς τόν άλλον ελίγον δυνατώτερα.

— Λοιπόν ;

— Λοιπόν τότε, μάς πλησιάζει εις κλητήρ τής άστυνομίας, τάπα ο νέος— και θέλει να μάς επιβάλλη σιωπήν. Διατί ; τόν ερωτώμεν' διότι, λέγει, είμαι εξουσία !— Εις την ιδέαν τής μεθυσμένης αυτής εξουσίας, έννοείται, οτι εγελάσαμεν, καθόσον είναι αληθές' οτι, είχομεν και ορεξιν να γελάσωμεν.

Πλην, ή καλή σου άστυνομία εθύμωσε' και— Διατί γελάτε ορέ ! μάς λέγει.

— Διά τὸ καλό σου ερώτημα' επρεπε να τὸν απαντήσητε και με μία γερή κατακεφαλιά να τὸν κάμετε να σὰς προσκυνήση.

— Σιωπή ! διάβολε αρκούδιον, χείρα κατά τής εξουσίας ! . . .

— Και ή εξουσία χείρα κατά των ίπποτων ; διότι ιδού καθὼς προείπατε σὰς διεύθυνεν εις τὸ φρέσκο' ένψ.—

— Άκουσε, δὰ την ιδέαν ήτις μάς εκαμε να τὸν ακολουθήσωμεν και μη γελάσης. Την αὐτην στιγμήν ειχε πλησιάσει και ο στρατιώτης περίπολος— έν δνόματι του νόμου ! φωνάζει ο κλητήρ, σύλλαβέ τους αὐτούς, γιατί γελοῦν με την εξουσία !

— Όχι, φίλε μου γελῶμεν μαζή σου, διότι είσαι, στουπι μεθυσμένος και κάμηνης καλὰ να πὰς να κοιμηθης. Τί μάς ερωτίσης να τὸ είπωμεν !

— Σύλλαβέ τους, λέγω στρατιώτη ! εσυδρε μανιώδη φωνήν και συγχρόνως εθεσε χείρα επί των όπλων του' διότι καθὼς ειξεύρετε οί περιπολοῦντες κλητήρες τής άστυνομίας, είναι όπλισμένοι από κροαλής μέχρι ποδῶν με κάθε είδος όπλων, εκτός κανονίου, τὸ όποιον δεν δύνανται να φέρουν, (είναι έν παρενθέσει πανομοιότατοι των γενιτσάρων τής Τουρκίας) άλλ' έννοεις, οτι ως φιλήσυχοι πολίται ήμεις, και διά την τιμήν των ίπποτων, εθέσαμεν επ' αὐτῶν χείρα αντί χειρὸς,

φοβηθέντες μήποτε ο κρότος του πιστολιου του, ή τής σπάθης του ο θόρυθος ήθελε διαταράξει την ήσυχίαν τής συνοικίας.

— Εὖγε ! τώρα ναί ! αναγνωρίζω τους ίππότας.

— Πλην, ή αβρόφρων λόγχη του στρατιώτου μάς εκαμε προσεκτικούς, οτι αν δεν εσεβόμεθα την παρουσίαν τής, σκοπόν ειχε να συνδράμη κατά χρέος, την τιμήν τής μεθυσμένης εξουσίας.

— Λοιπόν, τὸν λέγομεν' παλλικάρη, στρατιώτα (διότι του βρωμιου πρέπει να κολακεύσης πρώτον τὸν εγωισμόν του) τί πράγματα είν' αὐτά ;

— Τι να σὰς κάμω ; αφήστε τον ήσυχον και ακολουθήτε μας, αν θέλετε, εως εις τὸ πρώτον άστυνομικόν κατάστημα.

— Όχι ! μου λέγει σιγαλά ο Παπουλάκος, δεν εχω σκοπόν να διανυκτερεύσω εις τὰ ύπόγεια' αν μάς αφήση καλῶς, ειδεμη ειξεύρω εγὼ και φεύγω.

— Εις τὸ θεό σου, τὸν είπα Παπουλάκε, διότι έννόησα τὸν σκοπόν του, μὴν θελήσης να εχωμεν αὔριον βάσανα.

— Μὰ είναι έντροπή ! ενας μεθυσμένος να βάλλη να κοιμηθῶσι δύο νήφοντας εκει όπου δεν θέλουν, οὔτε χάριν επισκέψεως να παρουσιασθῶσιν.

— Απεναντίας, ήμεις ἄμα φθάσωμεν εις τὸ πρώτον άστυνομικόν τμήμα, λέγομεν, οτι χάριν τής κοινῆς ήσυχίας μετέβημεν εκει συνοδεύοντες ασφαλῶς την μεθυσμένην εξουσίαν εις την κλίνην τής' ένθυμούμαι τότε, οτι εις την εύφυαν μου αὐτην ο Παπουλάκος εγέλασε και επέισθη.

— Ἰπάγομεν λοιπόν, είπα αποτανθείς προς τὸν στρατιώτην.

— Εμπρός ! ειπεν εκεινος' απ' εδῶ.

— Όχι απ' εδῶ θα τὸς πάγω εγὼ' διότι εγὼ είμαι εξουσία, θα τὸς κρατῶ και από τὸ χέρι' και σὺ, περίπολε, ακολουθα και αν ιδῆς να σαλεύσουν σκότονε, τέτοια είναι ή διαταγή του κυρ Αστυνόμου— Εδῶ του λόγου σας, τὰ χέρια σας.

— Και ο πονηρὸς ειχε τὸν λόγον του' εζήτει τὰς χείρας μας, διότι δεν ήδύνατο να σταθῆ εις τὸς πόδας του' ή ιδέα αὐτή μάς εκαμε να γελάσωμεν από καρδίας.

— Όσο θέλετε γελάτε τώρα, αφού εγὼ σὰς κρατῶ, διότι εις ελίγο θα κλάψετε, πιστεύω, εταν ή ματσούκα θα ξεμολογήη τήραχούλα σας' χθές τὸ βράδι δύο άλλοι φράγκοι σαν και σὰς μήτε του πνεματικού δεν θα τὸ είποῦν' ὦχ ! ὦχ ! ὦχ ! κυρ άστυνόμω, πῶς τὸς τσάκωσα.

— Σῶπα, μήτσο, απήθυνεν ο στρατιώτης προς τὸν κλητήρα του όποίου ή πρόβρησις με εκαμε να ριγήσω.

— Μὰ την πίστιν μου μεγάλη ή ύπομονή σας, ίππόται μου.

— Αί, φίλτατον αρκούδιον, ήσθάνθημεν την στιγμήν εκείνην όλην την ευγένειαν του αιματός μας, και ο ίπποτικός εγωισμός εζήτει ικανοποιήσιν, την όποίαν είμεθα βέβαιοι, οτι δεν ήθέλαμεν εὔρει ένώπιον

τῆς σεβαστῆς Διευθύνσεως — ἀλλ' ἐσκέφθημεν, ὅτι κάλλιον μίαν νύκτα εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν ποντικῶν τῆς ἀστυνομίας, ἢ ἐπρόκειτο νὰ διανυκτερεύσωμεν εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς, ἢ νὰ περιπλεχθῶμεν εἰς τὴν δίσκελον μελανομένην γραφίδα τῆς κυρίας εἰσαγγελίας, ἥτις πάντοτε ἐνόησεν παραδίδει, κατὰ χρέος, εἰς τὴν δικαιοσύνην.

— Πολὺ καλὰ, τὸ τέλος λοιπὸν, διότι μὰ τὴν ἀλήθειαν! διηγείσαι τόσον ὠραία, ὥστε μὲ κάμνεις νὰ λησμονῶ, ὅτι εἶναι τὸ ἕκτον ποτήριον οἴνου, τὸ ὁποῖον κενώνω.

— Καὶ ἐγὼ, ὅτι ὑπεσχέθην νὰ τραγωδηθῶ.

— Καὶ ἡμεῖς, ὅτι ἤλθομεν ἐνταῦθα νὰ διασκεδάσωμεν, καὶ ὄχι νὰ ἀκούωμεν παραμύθια.

— Ἄν θέλετε παύω, κύριοι! ἀρχίζομεν πίνομεν, τραγωδοῦμεν, φωνάζομεν, χοροπηδοῦμεν, σπάζομεν τὰ πινάκια ὃ εἰς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἄλλου, τὰ ποτήρια, τὰ μαχαιροπέρινα, καὶ τέλος διασκεδάζομεν, ἂν αὐτὸ ἐννοῆτε διασκεδάσιν.

— Ἐλα δά! ἄφες τὰς εἰρωνείας καὶ τελειώνω τὴν ὁμηλίαν σου! Διασκεδάσεις εἶναι τὸ ἐράγαμεν, ἐπίαμεν.

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀγράμματα! νὰ φᾶμε νὰ πιούμε, πρέπει νὰ εἰπῆς, ἐνεστῶτος χρόνου εἶναι τὸ διασκεδάζω.

— Ἔστω ὅταν τὸ λέγῃ τὸ ἀρκούδιον [εἶναι ἀξίωμα] λοιπὸν τρώγομεν, πίνομεν, λέγομεν καὶ κἀνένα τραγουδάκι, ἕως ἂν παρέλθῃ ἡ ὥρα, καὶ τὴν αὐγὴν

Ἐκεῖ στὸ γλυκοχάραγμα στὸν ὕπνο μου, σκυλάκι

εἶδα πῶς ἤμουν κ' ἐπαιζα σ' ἓνα περιβολάκι.

ξεπλύνωμεν τὰ χεῖρά μας, πίνομεν τὸ καφεδάκι μας [καὶ πολλὰ τὰ ἔτη σας, ὡς νὰ μὴν εἴμεθα ἡμεῖς ὃ καθεὶς εἰς τὸ ἔργον του.

— Τί!

— Μὲ συγχωρεῖτε, διότι δὲν ἐλησμόνησα, ὅτι θὰ περιδιαβάσωμεν καὶ μέχρι Πειραιῶς.

— Μάλιστα, μάλιστα!

Ταράλαλα, ταράλαλα, ταρίταραλαλήλα.....

— Χα! χά! χά!

— Τί γελάτε, κύριοι; δὲν σὰς ἀρέσει τὸ τραγοῦδι μου.

— Ἀπεναντίας, μαγεύει! διότι δὲν τελευταῖα ποτὲ, καὶ διότι ἡ ταυτοφωνία του εἶναι πάντοτε καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ποιήσεως, ὥστε δὲν εὐρίσκεισαι ποτὲ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσης τὴν ἄδειαν διὰ νὰ παραφράσῃς μίαν σόλικον ἰδέαν, ποιητικῶς.

— Εἰς ὑγίαν σας λοιπὸν!

— Εἰς ὑγίαν μας! ἐπεφώνησαν πάντες, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ὁποίων ἤρχισεν ἤδη νὰ ἀναφαίνεται τοῦ ρητινίου τοῦ πνεῦμα ὡς οἱ σπινθῆρες τῆς ἀνθρακιᾶς εἰς τὸ σκότος.

— Λέγε λοιπὸν τώρα, Προηγούμενε, τὸν πόνον σου, τί ἔπαθες μὲ τὴν μεθυσμένην ἐξουσίαν τοῦ κλητῆρος.

— Τέλος πάντων, κύριοι, ἐδῶ μᾶς ἔχει, ἐκεῖ μᾶς ἔχει ἡ καλὴ σου ἐξουσία, μᾶς παρουσιάζει εἰς τὸν φύλακα τοῦ τετάρτου ἀστυνομικοῦ τμήματος.

— Ἐπαρέ τους, λέγει, αὐτοὺς, ὄρε φύλακα καὶ βάλτους μέσα.

— Καὶ γιατί, ὄρε Μῆτσος;

— Τὸ γιατί ἐγὼ τὸ ξέρω.

— Μὰ θέλω νὰ τὸ ξέρω καὶ ἐγὼ, ὅταν ἔλθῃ ὁ ὑπαστυνόμος νὰ τοῦ δόσω λόγον.

— Τὸ λόγο θὰ τὸν δώσῃ ὁ Μῆτσος αὐριο τὸ πρωί! ἂν σ' ἀρέσῃ ἂν δὲν σ' ἀρέσῃ, τοὺς πέρνω πίσω. Ἐμπρὸς ὄρε! θὰ σὰς πάγω κάτω εἰς τὴ Διεύθυνσι! εἶπε, καὶ μᾶς ἔσυρε πρὸς τὸ κατὰστημα τῆς Διευθύνσεως.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἦτον ἄσχημος ὁ περίπατος, διότι ὁ καιρὸς ἦτον ὠραῖος ἀλλ' ἡ τοιαύτη συναδία μᾶς ἠνόηλει ἐλίγον! οὐχ ἦτον ὁμοῦς ἐνθυμήθημεν ὅ,τι συνήθως εἰς τὰς ἱπποτικὰς ἡμῶν διασκεψέεις ἐπιανελαμβάνομεν.— Αἶ, φίλε! ὁ ἱππότης προπάντων πρέπει νὰ ἦναι φιλόσοφος.

— Φιλόσοφος! φιλόσοφος μάλιστα! κοπιᾶστε τώρα μέσα, καὶ αὐριο βλέπομε τὸν φιλόσοφον— ἐπικνελάμβανεν ἡ ἐξουσία τοῦ Μήτσου.

Λοιπὸν δὲν ἐβράδυνε νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ κατὰστημα τῆς Διευθύνσεως καὶ μᾶς παραδίδουν εἰς τὸν ἀρχιφύλακα, ὅστις εἰς μόνον τὴν ὁμολογίαν τοῦ Μήτσου, ἀνοίγει ἐν ὑπόγειον δωμάτιον εἰς τὸ νεκρόσιμον τοῦ ὁποίου φῶς διέκρινε τις μορφὰς ἀνθρωπίνους, καὶ μᾶς λέγει:

— Ὄρισατε, κύριοι.

— Τί! χωρὶς νὰ μᾶς κρίνης; ποῦ εἶναι ὁ κύριος Διευθυντής!

— Δίκαιον ἔχετε, πλὴν ὀρίσατε εἰς τὸ φρέσκο, διότι ὁ Κύρ Διευθυντής κοιμᾶται.

— Ἐξυπνήσατέ τον.

— Καὶ τίς εἶσαι σὺ, ἡ εὐγενεῖα σου, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ χατήρι θὰ ἐξυπνήσωμεν τέτοια ὦρα τὸν κύριον Διευθυντήν;

— Εἶμαι πολίτης, κύριε, τὸν ὁποῖον τὸ μεθύσι ἐνὸς κλητῆρος χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ χωρὶς νὰ πταίῃ ἔφερε νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὰ ὑπόγεια σας.

— Ἀδιάφορον! ἐμῶν τώρα μέσα καὶ αὐριον τὰ λέγομεν.

— Όχι τώρα! θέλομεν τὸν ἀστυνόμον, τὸν ὑπαστυνόμον, τὸν γραμματέα· τέλος ἕναν θέλομεν ἀπὸ ἄλους αὐτοὺς τοὺς διαβόλους! Ἐκραξα, διότι τὸ αἷμα μου εἶχε ἀναβῆ εἰς τὴν κεφαλὴν πλέον.

— Καὶ μεῖς, θέλομε τὸν Κύρ ἀστυνόμο· γιατί νά μᾶς σπάσουν τὰ κεφάλια οἱ κλητῆρες; γιατί νά μᾶς φέρουν εἰς τὴ φυλακὴν, χωρὶς πᾶσιμο;

— Τὴ ἐλευθερία εἶναι αὐτή; ἐφώναζεν ἕτερος· αὐτὸ θὰ εἴπῃ σύνταγμα; ἡ ἀστυνομία νὰ σκοτώνη τὸν πολίτην στὸ ξύλο, διὰ φύλλον πᾶδημα;

— Στὸ διάβολο! ὑπετραύλιζεν ἀστεῖος τις κροσοπικτέρας· φαίνεται, ὅτι ἂν θελήσῃ κάνεις νά πιῇ καὶ κάμμία ὀκᾶ κρασί, αἷμα θὰ τοῦ τὸ χύση ἡ ἀστυνομία μας. Αἱ! μωρὸ στὰ χρόνια παῦ φθάσαμε! νά μὴ μπόρῃς μᾶτε νά μεθύσῃς! λοιπὸν τί ἐλευθερία! τί ἔχνος εἶν' αὐτό;

— Σιωπὴ σεῖς, διότι τώρα ἐμβῆκα πάλι μετὸ θούνευρο! ἐφώναζεν ἀπειλιτικῶς ὁ ἀρχιφύλαξ κλητῆρ, καὶ σεῖς τὸ ξεύρετε!

Διὰ νά μὴ σᾶς πολυλογῶ, κύριοι, ἤρχησαμεν νά φωνάζωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ δύο ζητοῦντες ἐπιμόνος τὸν Κύρ Διευθυντὴν. Ἐξῆλθον τότε εἰς τὴν αὐλὴν, ἐφώναζαν καὶ οἱ λοιποὶ φυλακισμένοι καὶ ἠγέρθη μία ὀχλοβοή, τόσος θόρυβος, ὥστε ἐβίασε τὸν κύριον φύλακα νά τὸ κηρύξῃ ἰστίαις, νά ἐπικαλεσθῇ βοήθειαν ἀπὸ τὸν ὑψιστον Διευθυντὴν, τοῦ ὁποῖου ἡ προτομὴ μετὸν νυκτικόν του σκοῦφον ἀνέλαμψεν ὡς ἀστὴρ σωτηρίας ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ παραθύρου του· ἤκουσε τὰ θυμωμένα παράπονά μας ἐζήτησεν ἕναν ὑπαστυνόμον, καὶ δὲν εἰξέυρω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πῶς, ἀλλὰ πρὸς μεγίστην χαρὰν μας εὐρέθημεν ἐκτὸς τοῦ ἀστυνομικοῦ καταγωγίου, ὀρκισθέντες, ὅτι ἂν ποτε δὲν ἔχωμεν τί νά πράξωμεν, νά καταταχθῶμεν ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι· ἂν ὄχι ἄλλο, τοῦλάχιστον χορταίνει τὸ χέρι σου ξύλο. — Ἐτελείωσα, εὐγενέστατοι.

— Εἰς ὑγείαν σας! λοιπὸν, ἀφοῦ ἐσώθητε ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἀστυνομίας — ἂν καὶ πολὺ ἐπεθύμουν νά ἀκούσω, ὅτι σᾶς κατέστρωσαν τὰ πλευρά. — Εἰς ὑγείαν σας!

— Αἱ! θεῖο κρασί, μὰ τὸ κρασί!

— Καλὸ ποῦ εὐρίσκεται τέτοιο κρασί, οὔτε εἰς τὸν οὐρανὸ! ὡς καὶ τὸ τραγαῦδι τὸ λέγει.

Στὰ χαμένα βλέπω τρέχεις,

ἦ, δημιουργὲ καὶ σύ!

Ἐπειδὴ σταλιά δὲν ἔχεις

Εἰς τὸν οὐρανὸ κρασί.

— Εἰς τὸν οὐρανὸ κρασί, κρασί, κρασί! μὰ τέτοιο κρασί! (ἐπανέλαβον ἅπαντες ἑναρμονίως).

ἀκολουθεῖ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Μόλις ἤρχιζε νά γλυκοφέγγῃ ἡ αὐγὴ (ὄχι ἡ ἐφημερίς) καὶ ὁ ἥλιος (ὄχι ἡ ἐφημερίς—δὲν σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριοι, ἂν δύο παρενθέσεις μετεχειρίσθην, διὰ νά δείξω, ὅτι ὁ ἥλιος καὶ ἡ αὐγὴ δὲν εἶναι ἐφημερίδες· τὸ ἀτοπον δὲν εἶναι ἰδικόν μου εἶναι τοῦ συντακτικοῦ) λοιπὸν καὶ ὁ ἥλιος εἰς μίαν χρυσὴν του ἀκτῖνα νά διαχρωματίξῃ τὰ ἄμορφα, ὅσε τοῦ Ἀβδηρίτου τὸ δαιμόνιον, τὴν οὐρὰν ἐπ' ὧμοῦ φέρον καὶ τὰ κερατιδιὰ του πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡς ἰππότης, (οὐχὶ τῶν ἀναργύρων, ἀλλὰ τοῦ στερεώματος) τὸν πτερωτὸν πῖλον του, ἐπέστρεψε φαιδρὸ ἀπ' τὰ Παρίσια, ὅπου, τὸ πονηρὸν, μετέβη, τί φαντάζεσθε νά κάμῃ; οὐχὶ βέβαια νά φέρῃ πολιτικούς, ὑπουργούς, καθὼς ἐφέραμεν καὶ μηχανικούς, ἀλλὰ (συγγνώμην κυρία μου) μετέβη νά μεταβάλλῃ μέρος τῆς οὐρᾶς του εἰς σιδηροὺς ποδογύρους, δηλαδὴ κρινολίνα, τὰ ὅποια ἤδη ἐπώλησεν εἰς τοὺς ἀξιοτίμους ἐμπόρους Κ. Κ. Μαλανδρίνον, Γιαννάκον, Σκληθωνιώτην καὶ λοιποὺς, ἀφοῦ εἶδεν, ὅτι ὁ συρμὸς αὐτὸς προοδεύει καὶ τὰ κρινολίνα ἀγοράζονται παμφηρεῖ. Πονηρὰ δὲ ἐμεῖς τὸ σατυρικὸν χεῖλος του, καὶ ὁ μικρὸς στρογγύλος ὀφθαλμὸς του, ἐλαμπίδιζε, διότι ἐβλεπε βέβαια, πόσον ἐπιτυχῶς μετεβλήθησαν τὰ διαβολοπήδηματα εἰς γυναικοφουσκώματα, τὰ ὅποια, πρὸς χαρὰν του, τόσον ἀσχημίζουσι τὰς ὄψεις μας.

Εἰσῆλθε, τὸ θεότρελλο! εἰς τοῦ Ἀβδηρίτου τὸν κοιτῶνα, ἐπαλαμδᾶνον ὄλο γέλια καὶ χαρά.

Ἐύπνα γέρο μου κομμάτι,

Καὶ γενοῦ αὐτὶ καὶ μάτι!

Θὰ σοῦ πῶ, ἕνα μυστικόν,

Εἶναι καὶ ὑπουργικόν,

Εἶναι Καὶ ὑπουργικόν. . . . .

Γέρο! ἔ, γέρο! δὲν ἀκοῦς γέρο;

Ἐπλησίασε πλὴν καὶ ἀπάντησεν δὲν ἐλάμβανεν· ἀφοῦ ἐνόμισεν αὐτὸν εἰσέτι κοιμώμενον στραφὲν πρὸς τὸ παράθυρον προσεκολλήθη ἐπὶ τῶν σιδηρῶν αὐτοῦ κιγκλίδων καὶ ἤρχιζε νά τερατίξῃ ἐνθουσιωδῶς.

Ἐπειδὴ καὶ τώρα ἔχομεν καιρὸν,

Ἄς καταρασθῶμεν κατὰ. . . .

— Τρικέστων! κράζει δια τῆς τραχίας φωνῆς του ὁ Ἀβδηρίτης, ἐνῶ ἐμελλε νὰ κλείσῃ τὴν παραφωνίαν ταυτοφώνιαν τοῦ στίχου σου.

— Ἄ! καλότυχος γέρον — παραξένος! — με ἐτρέλας μετὰ τὴν ἀγρίαν φωνήν σου, καὶ ἰδὲ τώρα, θεὸς τὸ χεῖρ σου εἰς τὸ στήθος μου ἐπάνω, νὰ ἰδῆς, νὰ ἰδῆς πῶς ἡ καρδίᾳ μου κτυπᾷ, καθὼς τοῦ πτηνοῦ τὸ ὄπιον συλλαμβάνεται ἐπὶ τοῦ ἰζοβέργου, καθὼς τῆς κίρκης, ἥτις προδίδεται εἰς τὰς πρώτας ἐργολαβικὰς παρεκτροπὰς τῆς, καθὼς τοῦ λαγωοῦ, καθὼς τοῦ ὑπουργοῦ, ὅστις ὀνειρεύεται ὅτι πετᾷ, τοῦ φεύγει τὸ χαρτοφυλάκιον, καὶ ἐξυπνᾷ, ὁ πτωχὸς! καὶ εἶναι ἀλήθεια! καθὼς τοῦ ἀντιπολιτευομένου ἐφημεριδογράφου, ὅστις καθ' ἣν στιγμὴν διανέμεται τὸ φύλλον του, βλέπει νὰ παρίσταται ἐπὶ τοῦ κατωφλοῦ τῆς θύρας του ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, προφέρων τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Εἰσαγγελίας! καθὼς τέλος πάντων τόσα ἄλλα παραδείγματα, τὰ ὅποια ἠδυνάμην νὰ προσθέσω, ἂν οἱ πικροί μου δὲν ἦσαν τόσον σφοδροί, μέχρι λειποθυμίας. . . .

— Περιττὸν, εἶναι περιττὸν νὰ κοιμάζεστε, χαριτωμένε μου! τοῦ ἐφημεριδογράφου μόνον, ἔρκει, χωρὶς νὰ σὰς τρομάξῃ ἡ φωνή μου, νὰ σὰς κάμῃ προσεκτικὸν νὰ μὴ παραφωνήτε, ὅταν πρόκηται νὰ τραγωδησάτε.

— Λοιπὸν διὰ τὴν παραφωνίαν με ἀπέκοψες; φαντά σου τί ἀνόητο! καὶ ἐγὼ, ἐπίστευσα, ὅτι ἐμάντευσις τὴν πάροδηθεισαν ταυτοφώνιαν τοῦ δευτέρου στίχου μου.

— Τὴν λέγουσαν;

— Τὴν λέγουσαν.

Ἄς καταρασθῶμεν κατὰ ὑπουργῶν
Τῆς Δικαιοσύνης, τῶν Ἐσωτερικῶν.

— Διάβολε! δίκαιον εἶχα νὰ σὲ διακόψω! μόλις ἐκλείσεν ἡ μία πληγὴ καὶ ἄλλην ζητεῖς νὰ μοῦ ἀνοίξῃς; χιλιάκις σὲ εἶπα, ἄρες τοὺς ὑπουργούς, σὺ εἰδιάλλεξες μάλιστα τοὺς καλλιτέρους μεταξὺ τῶν ἐπτά. Δὲν εἰξεύρεις, ὅτι ὁ Κύριος Βούργαρος, ὁ Κύριος Σκαλιστήρης. . .

— Δὲν εἰξεύρω τίποτε ἄλλο, παρ' ὅτι με αὐτὰ σου τὰ ἡμιτελῆ πολιτικὰ μέτρα, θὰ σὲ μισήσῃ ὁ κόσμος, θὰ σ' ἀρνηθῇ. . . .

— Δαιμόνιον!

— Δὲν ἀκούω κανένα, δὲν ἔχω ἀνάγκη κανένα, οὐ λέγω, ὅτι θέλω, καὶ φέχρις ἐσπέρας θὰ ἐπαναλαμβάνω. . . . κατὰ ὑπουργῶν.

Τῆς Δικαιοσύνης τῶν Ἐσωτερικῶν

καὶ θὰ ἰδῶ, τί θὰ μοῦ κάμουν! ἦναψ' ἡ κεφαλή μου, ἄ! ἄ!

— Αἰχμάλωτε! μὴν ἐτρελλάθῃς; λησμονεῖς τὰς κατασχέσεις, τὸν Μενδρεσέ.

— Εἶμαι ἐλεύθερος — ΖΗΤΩ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ! (τὸ ὅποιον, ἐν παρενθέσει, δίδει τὴν ἀδειαν εἰς τοὺς τυποκτόνους ὑπουργούς, νὰ μὴ δύνανται νὰ καταδιώξωσιν πλέον ἐλαστικῶς τὸν τύπον, ὅστις ἤθελε γράψῃ ἔστω καὶ τὸν πανηγυρικὸν των) . . . .

— Πεπτωκότα ὑπουργὸν νομίζεις, τὸν Βούργαρον, τὸν Σκαλιστήρη;
— Καὶ βέβαια! πλὴν σιγαλὰ λέγει, κατὰ μένη μεταξύμας, διότι εἶναι μυστικὸ.

— Μυστικὸ καὶ ποῦ τὸ ἔμαθες σὺ;

Ἄϊ, ποῦ τὸ ἔμαθα! δαιμόνιον εἶμαι, τὸ ἔμαθα ἀπὸ τοῦτον τὸν διπλωμάτην, ἀπ' ἐκείνον τὸν πολιτικόν, ἀπὸ τὸν ἄλλον τὸν τζανακογλύφτην, ἀπ' ἐκείνους τέλος, ὅτινες σοῦ ὀρκίζονται εἰς τὴν τιμὴν των, ὅτι εἰξεύρουν τὰ πολιτικὰ ἀπὸ ἀξιόπιστον ὑποκείμενον καὶ σοῦ κλείουν τὸ στόμα, διὰ γὰ μὴν σοῦ διαφύγῃ δευτέρα ἐρώτησις καὶ εὑρεθῶν εἰς τὴν ἀνάγκη νὰ σοὶ διαπιστευθῶσιν ὅ,τι δὲν εἰξεύρουν. . . . Λοιπὸν εἰς τὴν τιμὴν μου, κύριε Ἀβδηρίτα, ὁ Βούργαρος καὶ ὁ Σκαλιστήρης ἐπαύθησαν τὸ ἤκουσα ἀπὸ ἀξιόπιστον ὑποκείμενον, μὴ με βιάσῃς ὁμῶς νὰ σοῦ εἰπῶ τί καὶ πῶς, διότι τότε θὰ σοῦ ὀνομάσω καὶ πρόσωπα, τὰ ὅποια ἦσαν παρόντα, ὅτε ἐρρέθη αὐτὸ καὶ αὐτὸ, καὶ ὅτι τέλος ἐπαύθησαν οἱ ἀξιόλογοι αὐτοὶ τυποκτόνοι. . . .

— Νὰ χαρῆς τὴν οὐρανὸν σου! ποῦ τὸ ἔμαθες;

— Ὡ! νὰ πάρω τὴ ψυχὴ σου! μὴ μ' ἐρωτᾷς. . . .

— Μὰ θέλω.

— Μὰ! . . .

— Μα. . . .

— Μὰ, τί νὰ σοῦ εἰπῇ κανεὶς! ἐπιμένεις βέβαια, διότι ἔχεις πεποιθήσιν, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σοῦ ἀρνηθῶ τίποτε. Κύψε, λοιπὸν κύψε νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ εἰς τὸ οὖς — καὶ τὸ δαιμόνιον προσκαλλῆσαν τὰ τρυφερά ὡς τοῦ ἔρωτος χεῖλη του εἰς τοῦ Ἀβδηρίτου τὸ οὖς, εἶπε σιγαλὰ (τὸ ἔμαθα, τὸ ἤκουσα) εἰς τὸ καφενεῖον! ! ! ἐξεφώνησεν.

— Ἄ! Σατανᾶ!

— Χί! χί! πῶς σοῦ φαίνεται; μάλιστα, ὅταν ἐλέγετο ἦσαν παρόντες ὁ δικεπαραιωτῆς τῆς πάσεως των, ὁ ἱερεὺς, ὅστις ὤρκισε τοὺς νέους καὶ τινες ἄλλοι. — Ἄ, ἤμην καὶ ἐγὼ, — καὶ ὄλοι ἐπεβεβαίουν τὸ ἄκουσα.

— Καὶ σὺ; λοιπὸν τίνες εἶναι οἱ διάδοχοί των;

— Οἱ διάδοχοί των εἶναι, ὁ Κ. Προβελέγγιος τῶν ἐσωτερικῶν, καὶ τῆς δικαιοσύνης ὁ Κ. Πάλλης, νομίζω. . . .

— Νομίζεις;

— Ἀπλάθῃ εἶμαι βέβαιος; διότι οἱ κύριοι οὗτοι, ἔδωκαν περὶ τὴν 6 ὥραν μ.μ. τῆς 13 Νοεμβρίου, τὸν ὄρκον τῆς πίστεως, ὑπὸ τὴν πρωθυπουργίαν τοῦ Α. Μιαούλη, υἱοῦ τοῦ ναυάρχου Μιαούλη καὶ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ἀρμάτων.

Τί σκέπτεσαι λοιπὸν καὶ συνωφρυνώθῃς; δὲν τὸ πιστεύεις ἀκόμη, ἀφοῦ ἐναντίον τῆς ἐχθροφιλίας σοὶ ἐξέθηκα τόσας λεπτομερίας;

— Τὸ πιστεύω! ἀλλὰ μοὶ φαίνεται παράδοξον, διότι ἄλλοτε ἐμυθολογεῖτο, ὅτι ὁ Κρόνος ἐτρωγε τὰ τέκνα του! σήμερον συμβαίνει τὸ ἐναντίον τὰ τέκνα κατέφαγον τὸν γέροντα πατέρα των Πρωθυπουργῶν.

— Τὸ ὅποιον θὰ εἰπῇ, ὅτι καὶ ἡ μυθολογία εἶναι πρᾶγμα μετα-

βλητόν, δηλαδή συρμός. Άλλοι καιροὶ τότε, ἄλλα ἔθνη ὁ τότε συρμός ἐτρώγε ὁ πατήρ· σήμερον τὰ τέκνα νὰ τρώγουν τὸν πατέρα — ἀπαράλλακτα καθὼς τὰ κρινολίνα κατέφαγον ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἐσωφοριῶν, καθὼς ἡ γαστέρα τοῦ Καμπουρόγλου θὰ φάγη τὴν κεφαλήν του, τὴν Πανδώραν τὰ μικρὰ τῆς γραμμᾶτα καὶ ἄλλα πολλά· — Μόνος ὁ Ταλλεθράνδος Κωστάκης τῆς Ἐλπίδος, κατόρθωσε νὰ φάγη τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης Σεπτεμβρίου.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ δὲν εἶναι μῦθος, εἶναι βέβαιον, ὅτι ἐνῶ ἐπεριμένομεν νὰ γεννηθῶσιν ἐπὶ κατόπιν τόσου κοιλοπονήματος, ἐγεννήθησαν δύο, τοὺς ὁποίους οὐδὲ κἀν τολμῶμεν νὰ παραβάλλωμεν πρὸς τοὺς προκατόχους, τοσαύτη ἢ ὑπὲρ τῶν διαδόχων ὑπάρχει διαφορὰ. Δὲν εἶναι ὅμως χριστιανικὸν, Σατανᾶ μου, νὰ εἰπωμέν τι εἰς κατηγορίαν τῶν μακαρίων τῆ παύσει ὑπουργῶν, διότι ὁ ἀποθανὼν δεδικαιώται.

— Τί, ποῖό ; ἄς νὰ μὴ σοῦ γίνῃ ἡ χάρις· ὁ ἀποθανὼν δεδικαιώται διὰ τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τοὺς διοβόλους ὅμως εἶναι ὦρα κρίσεως. Ὅσῳ ἐνθυμοῦμαι ἐγὼ, ὅτι χάριν τῆς ιδιοτροπίας τοῦ Κ. Βούργαρη ἔγινε καὶ ταχυδρόμος, καὶ φορτωμένος τὰ φύλλα τῆς ἐφημερίδος σου ἔτρεχα μεταφέρων αὐτὰ ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν, διὰ νὰ κερδίσωμεν τὰ τέσσαρα λεπτὰ τὸ φύλλον, ἐνῶ ὅλου τοῦ κράτους αἱ ἐφημερίδες πληροῦνον κατ' ἀποκοπὴν, δὲν τοῦ τὸ συγχωρῶ ποτέ ! ἂν

« Καὶ οἱ ὑπουργοὶ μας εἶναι ταχυδρόμοι διαβάται ».

Ἀδιάφορον ! Ὅσον ἐνθυμοῦμαι ἐγὼ, ὅτι ἐπιγύμνη ἐπιγύμνη, ἐκ τοῦ ὑπερχυλισματός τῶν πολιτικῶν, καὶ πολιτικὸν δὲν ἠδυνάμην νὰ εἶπω, διότι ὁ . . . ἀγαθὸς Σκαλιστήρης ἦτον ἔτοιμος νὰ μοῦ κῆψῃ τοὺς ὄνυχας, καὶ οὐρανὸν, καὶ κερατίδια, τώρα θὰ τοῦ ψάλλω τὸν ἐξάψαλον.

Μάλιστα δὲ, μάλιστα δὲ, Κύριε Βούργαρη, ἦμην ἔτοιμος, μὲ τὴν ἄδειάν σας πάντοτε, νὰ μετρήσω εἰς ἓνα κάποιον τρόπον, μὲ τὸν πῆχυν τῆς οὐρᾶς μου, τὴν περιφέρειαν τοῦ σεβαστοῦ πολιτικοῦ τζουμπέ σας, δι' ὅσα χρυσὰ λογάκια εἶχετε τὴν καλοσύνην νὰ διαβιβάσητε ὅπου δὲν ἔπρεπε, περὶ ἐνὸς πτωχοῦ διαδόχου· πλὴν εἶσθε τυχερὸς ἰδιώτης, ὅσον ἄτυχος πολιτικὸς· — καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ λιθογράφου μου δὲν δύναται νὰ με βοηθήσῃ σήμερον. — Ἐπειτα καὶ ἐδῶ, εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅσον σκανδαλοποιὸν καὶ ἂν μὲ υποθέσετε αἰσθάνομαι νὰ κτυπᾷ τι, τὸ ὅποιον μὲ συγκινεῖ, μοῦ ἐμποδίζει τὴν χεῖρα . . . ἄλλως νὰ μὴν ἦμαι διάβολος, ἂν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων, δὲν κατόρθωνα νὰ πείσω τὴν ἐπιμονὸν κεφαλὴν σας, ὅσον ἰδιότροπος καὶ ψυχρὰ εἶναι ἡ καρδιά σας, νὰ ἐνδυσθῇ καὶ τοῦ φράγκου τὴν στολὴν, ἀφοῦ πρὸ πολλοῦ φέρει τὰ φρονήματά του.

— Πᾶν ἐμπόδιον διὰ καλὸν, μικρὴ μου σκανδαλοποιεῖ.

— Ἐχεις δίκαιον· καθὼς μάλιστα φοβοῦμαι μὴ συναντήσω τοῦ Αἰῶνος Τιμολέοντος τὸ ἀναθεματισμένον θυμιατὸν, καὶ συγκρουσθῶ μὲ τὴν μακάριον — ὑπουργικὴν κρίσιν τοῦ Ἡλίου.

— Ἄκουσον καὶ ἐμὲ τοῦ γέροντος· ὁ ὑπουργικὸς τοκετὸς, πονηρὸς μου, δὲν εἶναι τέλειος· διότι τὸ ἀκόλουθον, τὸ ὅποιον βεβαιεῖ τὴν

σωτηρίαν τῆς λαοῦ δὲν ἔπρεπε εἰσέτι· παραφύλαττε λοιπὸν, καὶ ἅμα ἰδθῆνὰ πέση, ἀρχῆς νὰ ψάλλῃς εἰς οἰουδήποτε τόνον σοὶ ἀρέσκει, καὶ ὑπόσχομαι νὰ κραῦ τὸ ἴσον· διότι ὅσον ψυχρὸν αἷμα καὶ ἂν ὑποθέσης ὅτι ἔχουν οἱ ἔροντες ὡς ἐγὼ, ἡ καρδία τῶν ὅμως πάσχει εἰς τῆς πατρίδος· γὰρ ἔθνη. Ἐπομένως ἔχουν καὶ αὐτοὶ χολὴν, καὶ ἡ ἰδική μου ὑπεριζήχισε μὲ τὰ παράδοξα καὶ παράτροπα πολιτικά.

— Ἄχ ! πῶς σαρταρᾷ ἡ καρδία μου, διὰ τὰ εὐλογημένα τὰ πολιτικά ! ἄς ἀξιουθῶμιαν ἡμέραν νὰ εἶπῶ, νὰ χορτάσω, καὶ ἄς μὲ ἴδουσι οἱ πολιτικοὶ μας μίενα μάτι . . . .

Ἡ ΑΥΓΗ ἐντοῦσις δὲν κατόρθωσε νὰ ἐξυπνήσῃ ἐνωρίτερα, ἀλλ' ἡμεροκοιμήθη· διότουτο δὲν μᾶς ἐφώτησε μὲ τὴν ἐπίσημον συγκρότησιν νέου ὑπουργείου, τὴν ὁποίαν ὄνειρεύετο, ἀλλὰ καθηστέρησε τὸ φύλλον τοῦτο τὸ ὅριον ἔλεγεν, ὅτι.

— Πρωθυπουργὸς καὶ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ἐκαλεῖτο ὁ μακαρίτης Α. Δελιγιάννης, (βέβαια διὰ νὰ διαδεχθῇ ὁ τζουμπές τὸν τζουμπέ).

— Τῶν ἐξωτερικῶν Ζωγράφος ὁ μακαρίτης.

— Τῶν Οἰκονομικῶν Κορριωτάκης ὁ μακαρίτης.

— Τῆς παιδείας Χρυσόγελος ὁ μακαρίτης.

— Τῶν Ναυτικῶν ὁ ἐν Σφακτηρίᾳ πεσὼν Τσαμαδῆς.

— Τῆς δικαιοσύνης Α. Λόντος ὁ μακαρίτης.

Καὶ ἐπειδὴ, ἔλεγε εἰς ὑποσημείωσιν, εἰς πᾶσαν ἀλλαγὴν ὑπουργείου αἱ πολιτικαὶ ἀρχαὶ τοῦ χαριτωμένου Διευθυντοῦ τῆς ἀστονομίας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμβιβασθῶσι, παραιτεῖται οὗτος, ἀφοῦ τὸν παύσουν, καὶ τὸν διαδέχεται ὁ μακαρίτης Γιάνκος ὁ Σούτσος. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ ἀφελὴς εἰλικρίνειά τοῦ Κυρίου γραμματέως δὲν συμβιβάζεται ὑπ' ἄλλον προϊστάμενον, στίς πιθανὸν νὰ ὑποπτύηται καὶ τὸ ἀθωότατον μειδιάματό του, διὰ τῆς . . . Πλὴν οὐδεὶς γραμματεὺς ἀπέθανε, διὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ, ἵσπε ἐκοῦτα ἀκουσα ἡ Λύγῃ, ἔλεγε, « εὐχομαι νὰ ἀποθάνῃ εἰς καὶ ἀξιμένη αἰώνιος ὁ Λύτρος ».

Ὁ Κύριος Βούργαρη, λέγουσιν πολλοὶ, εἶχε δίκαιον ἴσως νὰ παραιτηθῇ, διότι τέλος ἄντων δὲν κατόρθωσε νὰ πείσῃ τὸ ὑπουργικὸν του συμβούλιον νὰ φορῇ τζουμπέδες, αὐτὸ ἦτο τὸ σοβαρὸν καὶ λίαν σπουδαῖον ζήτημα, τὸ ὅποιον ἔκαμε τοὺς ὑπουργοὺς νὰ διχογνωμίωσι τόσον σπουδαίως, καθὼς βλέπετε, ὅσον ἀστείος ἦθελε φανεῖ ὁ τζουμπές, ἐπὶ τῆς ῥάχσεως Ῥαγκασῆ Χρηστοπούλου καὶ λοιπῶν. Ἀλλ' ὁ κύριος Σκαλιστήρης τί εἶχε; ἐρωτοῦν. Ἀπαντῶμεν, ὅτι ἡ χελεῖδων διὰ νὰ μεταβῇ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον σκεπάζεται ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ γερανοῦ· λοιπὸν καὶ ἡ χελεῖδων αὐτῆ τῶν ἐνόρκων, ἥτις ψάλλει τὴν θλιβεράν ἀνοιξιν τῶν ὑποδικῶν, προμηγύουσα ἀπαίσιον χειμῶνα, εὗρε σπέπην τῆς τὴν κυματίζουσαν ἄκραν τοῦ τζουμπέ, διὰ νὰ ἀναβῇ ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔφθανε· ἅμα δ' ἐκεῖνος κατέπεσεν ἢ καλλίφωνος αὐτῆ χελεῖδων ἐφρόντισε νὰ ἐπανεύρῃ τὴν φωλεάντης, καθὼς βλέπετε.

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ ὁ Αἰὼν τοῦ Τιμολέοντος αἰσθανόμενος, ὅτι εἶναι ἐμετικὸς, καὶ θέλων νὰ δικαιολογήσῃ τὸ πᾶθημά του, λέγει, «Πιστεύομεν, ὅτι οὐδὲν ὡς κυριεύομεθα ὑπὸ πητυϊῶν συλλήψεων» ἀμφιβάλλον καὶ ὁ ἴδιος εἰς ἓνα κάποιον τρόπον, ἀν ὀλίγον ἢ οὐδὲν ὡς πάσχει ἐμέσως.

Θάρρει, θάρρει φίλτατε Τιμολέων, διότι ὁ κόσμος πιστεύει, ὅτι ὁ υἱὸς ἐκληρονόμησε τὴν ἐγγυμοσύνην τοῦ πατρὸς· ἔμμενον λοιπὸν καὶ αἱ συλλήψεις νὰ ᾧσι κοινάτατοι, λίαν πεζαί.

Τινὲς μᾶς ἐκάκισαν πλῆγίως πως, διατὶ νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ Κύριος Καρταντζόγλου, ἀποκαθίσταται ὑλικῶς ἐκ τῆ θέσεώς του, ἐνῶ αὐτὸς ἔλθων εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶχεν ἰδίαν χρηματικὴν κατάστασιν.

Ἀπαντῶμεν, ὅτι τὰ μὲν χρήματά του, τὰ ὁποῖα ἔφερον, τὰ μετεχειρίσθη εἰς ἰδίαν του χρῆσιν ὁ ἄνθρωπος. . . .

Ἐν τούτοις ἀκριβῶς καὶ ὅχι τόσον εὐσυνείδητα μᾶς ἰωλεῖ γινώσεις, τὰς ὁποίας δὲν ἔφερον μεθ' ἑαυτοῦ ὁ . . . . . καρταντζόγλου.

Πόσον ἀγαθὸς εἶναι ὁ Π. Σουτζός· μόνος, αὐτοπροϊρέτως ἐν προοίμῳ τῆς τελευταίας ἐπιφυλλίδος του, λέγει, . . . «χαίρομεν δὲ οἱ ἀδελφοὶ ποιηταί, διότι ὑπὲρ τῶν ἐλλήνων ἐδὲσπανάσαμεν, ὅην ὁ Θεὸς ἔδωκεν ἡμῖν μικρὰν χορηγίαν νοῦς. . .» Σὰς συλληπούμεθα, ἰδελοὶ ποιηταί! διότι ἐδαπανήσατε ἔ, τι δὲν δύνασθε ν' ἀνακτήσητε πένον, διότι πλουτοσ μὲν, δόξα δὲ ἀνακτᾶται· ὁ νοῦς ἕμωσ

Ἐπέταξε σὰν τὸ πουλί,
Ὅπου 'ταν μέσα στὸ κλουβί.
Καὶ πάει, πάει, πάει·
Ἐκεῖ ποῦ δὲ γυρνάει.

Δ. Ν. ΒΡΑΣΙΑΝΟΣ

Τὴν ἀξιόλογον καλλιγραφίαν τοῦ φιλοπόνου νέου Κ. Μ. Σακορράφου, συνιστῶμεν πρὸς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις — οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προμηθευθῶσιν αὐτὴν, ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἴδιον ἐκδότην ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῇ Διευθύνσει τῶν Τεχνοτρομείων.

Τὸ παρὰ τοῦ Κυρ. Σ. Γκαρπολά ἐκδοθὲν μνημολόγιον, ὁ Καζαμίας, συνιστῶμεν ὡς τὸ συστηματικότερον καὶ ἐντελέστερον τῶν παρ' ἡμῖν ἐκδιδόμενων.